

KWARTAALBLAD DESEIZOENEN

Wier!

de lente

// BLZ 02 // SEIZOENTJE VOOR...
PAULO VAN DE CORISBERG

// BLZ 04 // ONDER VIER OGEN
INTERVIEW MET EEN OUDER

// BLZ 06 // LEKKER OP LOCATIE
BIJZONDERE PLEKJES

DeSeizoenen

jaargang 1 // editie 4 // april 2018

Seizoen voor... Paulo

Paulo heeft een bijzondere achtergrond. Hij is de jongste in een gezin met vier kinderen. Alle kinderen zijn geadopteerd. Paulo komt uit Sao Paulo in Brazilië en kwam toen hij 10 maanden oud was in 1993 naar Nederland. Paulo is nu 25 jaar en woont sinds 7 jaar in woonhuis het Döälke op de Corisberg in Heerlen. Hier heeft hij het naar zijn zin. Hij werkt op de boerderij en in de hout-werkplaats. Hij geeft de ezels water en hooi en de ezels laten zich ook graag door hem aaien. Hij is er trots op, dat zijn kleren 's avonds dan helemaal naar ezel ruiken. Paulo houdt van gezelligheid en is altijd vrolijk en is met zijn mooi donkere krullen bij iedereen bekend op de Corisberg.

AGENDA

21 mei

Open Dag Bronlaak
in Oploo (2^e Pinksterdag)

Bijzonder en antroposofisch

DESEIZOENEN BESTAAT UIT WOON- EN WERKGEMEENSCHAPPEN VOOR VOLWASSENEN MET EEN VERSTANDELIJKE BEPERKING, MEERVOUDIGE BEPERKING EN/OF GEDRAGSPROBLEMATIEK.

Onze missie!

DeSeizoenen bestaat uit woon- en werkgemeenschappen voor volwassenen met een verstandelijke beperking, meervoudige beperking en/of gedragsproblematiek. In onze woon- en werkgemeenschappen ondersteunen wij het samen-wonen, samen-werken en samen-leven. Op basis van onze antroposofische mensvisie willen wij sociale verbanden scheppen die het welzijn en de ontwikkeling van cliënten en medewerkers bevorderen. Hiertoe behoren medecliënten, medewerkers, familie en vrienden, maatschappelijke omgeving en vrijwilligers. Wij geloven dat elk mens unieke mogelijkheden en talenten heeft, ondanks een verstandelijke of fysieke beperking. De waarden gelijkwaardigheid, dienstbaarheid en tegenwoordigheid van geest dragen wij uit in onze begeleiding en ondersteuning.

Onze zorg

De opgave die DeSeizoenen zich stelt, is de cliënt aan te moedigen om zijn of haar eigenheid verder te ontwikkelen. DeSeizoenen wil niet alleen verantwoordelijke zorg maar ook goede zorg bieden. Een kernwaarde binnen de zorg en ondersteuning die wij bieden is daarom de kwaliteit van de ontmoeting tussen mensen. Cliënten voelen zich bij ons thuis in een woon- werkgemeenschap. Het dagelijkse samen leven en werken staat voorop en wij willen onze cliënten een rijk leven bieden.

De werkgebieden

Werken neemt een belangrijke plaats in binnen het geheel van de zorg die we bieden. We zijn er van overtuigd dat

werken gezondmakend is en dat dit bijdraagt aan de individuele ontwikkeling van de cliënt. Onze locaties hebben de visie dat ieder mens kan deelnemen aan het arbeidsproces, ongeacht het ontwikkelingsniveau. In het werk heeft een cliënt eigen taken en verantwoordelijkheden, aangepast aan de kwaliteiten en mogelijkheden. Werken op onze locaties betekent echt werken: dat is iets anders dan dagbesteding. Op onze locaties wordt vakgericht gewerkt. De bewoners kiezen voor een bepaald beroep. We vinden het belangrijk dat we samen werken aan een kwalitatief hoogwaardig product. Dat is belangrijk voor de eigenwaarde en het verantwoordelijkheidsgevoel.

Colofon

Redactie & inhoud:
Marjon Minten
Concept, ontwerp & opmaak:
Studio Spinazie, Venray
Fotografie:
Stefan Koopmans
Barbara Schutte (pagina 10, 11 & 12)
Oplage
600 stuks

De Corisberg
Hoeve: Corisbergweg 1
6416 HJ Heerlen
Villa Terwinselen: Mariastraat 2
6467 EG Kerkrade
045 - 5412 451

Elivagar
Koppelstraat 19
6088 EM Roggel
0475 - 390 520

Eindhoven
Gennepweg 169
5644 RS Eindhoven
0485 - 388 900

Bronlaak
Bronlaak
Gemertseweg 36
5841 CE Oploo
0485 - 388 900

Verdandi
De Groote Modderkolk
Vrijenbergweg 24a
7371 AA Loenen (Gld)
Woongemeenschap Helios
Loverendale 10
7207 PG Zutphen
06 5773 5531

Overkempe
Koekoeksweg 100
8121 CS Olst
0570 - 568 600

// DOOR MERLIJN TROUW
ALGEMEEN DIRECTEUR DESEIZOENEN

Wie

Eén van de locatiemanagers vertelt enthousiast waarom zij de zorg bij DeSeizoenen wezenlijk anders vindt dan bij andere zorginstellingen waar zij heeft gewerkt. “We zijn er voor elkaar”, zegt zij. “Dat geeft voldoening en zin aan het werk”.

We zitten in een kring van leidinggevend en orthopedagogen. Ieder brengt in wat hem of haar raakt in het werken in de zorg en wat dat te maken heeft met onze antroposofische zorgvisie. “En we leren ook heel veel van onze cliënten”, gaat ze verder. Als ik weer eens aan het heen en weer rennen ben, dan zegt bewoner Harry altijd dat ik even rustig moet gaan zitten en brengt hij mij een kopje koffie. Dat doet mij goed. Wie begeleidt wie nou, denk ik dan.”

De kernwaarden, ‘gelijkwaardigheid’, ‘dienstbaarheid’ en ‘tegenwoordigheid van geest’ zijn niet zomaar loze kreten bij DeSeizoenen. Dit vraagt om met regelmaat bij stil te staan en deze kernwaarden telkens weer als leidraad voor ons handelen te nemen. Ook als we als organisatie of als individuele medewerker wel eens de plank misslaan. Werken bij DeSeizoenen betekent niet alleen cliënten begeleiden in hun ontwikkeling, maar ook werken aan je eigen ontwikkeling.

Daarom zijn we afgelopen jaar een ontwikkeltraject gestart onder de noemer ‘missiegericht leren’. Onze zorgmissie is gericht op het aansluiten bij de zorg- en ontwikkelvraag van cliënten. Dat doen we in dit leertraject ook ten aanzien van onszelf. In plaats van een standaard opleidingsprogramma, geven we met elkaar het leren en ontwikkelen vorm. Ieder wordt uitgedaagd om zich af te vragen: Wat drijft mij, wat heeft dat met onze zorgmissie en -visie te maken, waar wil ik mij verder in verdiepen? Hoe deel ik dat vervolgens met collega’s?

Dat levert intensieve en inspirerende ontwikkeldagen op. Deelnemers stellen op hun eigen manier inhoudelijke thema’s aan de orde en nodigen hier interessante sprekers en inleiders voor uit. We verdiepen ons bijvoorbeeld in wetmatigheden in de menselijke biografie, het antroposofisch mensbeeld, samenwerken in ideële organisaties, de kracht van de gemeenschap, het vernieuwende (uit de antroposofische gezondheidszorg ontwikkelde) concept van Positieve Gezondheid. Maar ook doen we oefeningen om innerlijk alerter en opmerkzamer te zijn en volgen we onder leiding van onze therapeuten verschillende kunstzinnige therapieën om de werking hiervan te ervaren.

Een inspirerend traject dat ook aanleiding geeft om met een werkgroep nog eens goed naar het bredere opleidingsprogramma van DeSeizoenen voor alle medewerkers te kijken. Want zeker met de toenemende krapte op de arbeidsmarkt willen wij onze missienogkrachtigerterhandnemen: bij DeSeizoenen werk je niet alleen, je ontwikkelt je ook aan en met cliënten en collega’s.

**Missiegericht
leren en
ontwikkelen**

GESPREK MET EEN OUDER

// VOOR DEZE UITGAVE VAN MAGAZINE VIER SPRAKEN WE MET MARIANNE HERMANS, MOEDER VAN NICK, DIE OP ELIVAGAR IN ROGDEL WOONT. NICK IS 23 JAAR EN WOONT SINDS 3 JAAR OP ELIVAGAR IN HET HUIS GENAAMD DE KASTANJE. NICK HEEFT EEN ZWARE VORM VAN EPILEPSIE EN AUTISME.

Goede zorg en aandacht voor je kind

Marianne & Nick

Dat was niet altijd zo. Marianne: "Nick werd gezond geboren. De bevalling was wel heel moeilijk en traumatisch, maar met Nick leek niks mis te zijn. Toen hij zo'n 2 jaar oud was kreeg hij hele erge nachtmerries, die de hele nacht duurden. En toen hij 6 jaar oud was kreeg hij zijn eerste epileptische aanval. Hij kreeg er eerst geen medicatie of specialistische behandeling voor, maar de aanvallen volgden elkaar steeds vaker op."

Nick doorliep de basisschool. "Maar hij ging steeds meer achteruit", vertelt Marianne. "Zijn prestaties werden steeds minder. Hij ging ook nog naar het voortgezet onderwijs, het basiskader. Maar het ging steeds slechter. In die tijd moesten we er soms 30 keer per nacht uit voor de epileptische aanvallen die hij kreeg."

Zoektocht

Op de leeftijd van 17 jaar woonde Nick tijdelijk op Kempenhaeghe in Heeze, een expertisecentrum op het gebied van epilepsie. "Daar ging hij ook naar school", vertelt Marianne. "Maar we wisten dat hij daar niet kon blijven. We gingen dus op zoek naar een vaste plek, want het was wel duidelijk dat hij niet meer thuis kon wonen."

We hebben een hele zoektocht gehad naar een passende locatie. We kozen eerst voor de Corisberg in Heerlen, ook een locatie van DeSeizoenen, maar dat paste niet goed. En zo kwamen we terecht op Elivagar in Roggel."

Marianne: "We hebben niet specifiek gekozen voor een antroposofische organisatie. Maar we vonden het bij onze keuze belangrijk dat het een gezellige kleinschalige plek is, een tweede thuis. Waar goede zorg gegeven wordt en waar aandacht is voor je kind op een manier zoals je dat zelf zou doen. Een plek waar naar de mens wordt gekeken. Naar de talenten die iemand nog wel heeft. En dat de natuur en de seizoenen een rol spelen in het dagelijks leven. Echt een plek voor de toekomst."

En dat vonden de ouders van Nick bij Elivagar. Marianne vertelt verder: "Nick woont in het huis De Kastanje, in een prikkelarme groep met 6 bewoners. Hij krijgt daar 1 op 1 begeleiding omdat hij ineens kortsluiting kan krijgen in zijn hersenen. Zijn epileptische aanvallen kunnen heel ernstig zijn. Nick kan ook onvoorspelbaar gedrag vertonen. Ik vind het fijn dat Nick 'goed gelezen' wordt. Een half jaar geleden was er veel wisseling van personeel. Dat was niet prettig, want daardoor voelde Nick zich vaak onbegrepen en dat leverde paniek op. Maar gelukkig is dat nu anders."

We ontmoeten Nick: Een vrolijke jongeman die vol trots zijn kamer laat zien. Nick speelt graag met Lego en moeder Marianne heeft een nieuwe uitdaging voor hem bij. Hij gaat graag

op de foto met zijn moeder en een auto van Lego. Marianne: "Nick speelt ook graag spelletjes. Galgje, Mens erger je niet en Rummikub. Verder voetbalt hij in Heythuysen. Vroeger schilderde hij ook, maar dat vindt hij nu niet meer leuk." Door de week werkt Nick bij de Leudalschuur, een werkgebied van Elivagar. "Daar heeft Nick zijn eigen programma. Hij voert de kippen, raapt de eieren en helpt bij de verkoop van de groenten. Nick heeft tussendoor rustmomenten nodig en daarom is er een Pipowagen geplaatst waar hij even rust kan zoeken als het te druk wordt of na een epileptische aanval."

Grote zorg

De epileptische aanvallen tasten de hersenen van Nick steeds een beetje meer aan. Marianne: "Nick beseft zelf niet dat het steeds slechter met hem gaat. Maar nu hij 23 is beseft hij zich bijvoorbeeld wel dat hij geen vriendinnetje heeft en dat hij geen auto kan rijden. Dingen die hij wel ziet bij zijn jongere broer Raoul van 21. Het bevalt hem goed bij Elivagar, maar soms vindt hij wel dat ze te streng voor hem zijn. Dan wil hij bijvoorbeeld alleen op straat, maar dat kan natuurlijk niet." Moeder Marianne vertelt dat ze het nog steeds spannend vindt dat Nick niet thuis woont, maar ergens anders. "Hij blijft een grote zorg. Je vraagt je steeds af 'wat zou er nu weer gebeurd zijn?' Ik bel elke avond met Nick en ik weet dat de begeleiding goed op hem past, maar toch."

Eens per maand komt Nick in het weekend naar huis. "In het begin was dat vaker", vertelt Marianne. "Maar hij is nu ook heel graag op Elivagar, dat is zijn thuis. Hij kijkt uit naar zijn weekend bij ons, maar hij vindt het ook fijn om weer naar de Kastanje terug te gaan. En elke woensdag eten we bij de Beukelaer in Roggel samen frietjes met frikandel met uitjes en mayonaise. Daar verheugt Nick zich altijd op!"

Bakkerij

met passie voor brood, mens en omgeving

De Corisberg in Heerlen is een prachtige hoeve waar de gelijknamige woon- en werkgemeenschap van DeSeizoenen is gevestigd. Er is veel bedrijvigheid op en rondom het erf. In de boerderijwinkel is aanloop van mensen uit de omgeving. Zij komen onder andere voor het biologische brood dat in de bakkerij op de Corisberg door cliënten wordt gemaakt. We spreken hierover met bakker Rick Janssen die al vanaf het eerste uur de bakker op de Corisberg is en de cliënten begeleidt.

"De bakkerij op de Corisberg is er nu 8 jaar", vertelt Rick. "Samen met Ine Muller, cultuurcoördinator op de Corisberg, die betrokken was bij de oprichting van de bakkerij, heb ik de bakkerij ingericht. We bakken brood, koekjes, wafels, cake en vlaai. Allemaal biologisch en voornamelijk van spelt. Het graan komt van Commendeursmolen in Mechelen, die het graan uit de regio inkopen. En in het seizoen maken we voor het maken van cake gebruik van het fruit dat uit de boomgaard van de Corisberg komt. Appels, pruimen, bramen, kruisbessen, rabarber."

Rick werkte 15 jaar als bakker bij kleine en grote bakkers voordat hij bij de Corisberg terecht kwam. Rick vertelt hoe dat ging: "Ik werkte bij de Bisschopsmolen in Maastricht. Ine Muller en Hester Buijs, de toenmalige locatiemanager van de Corisberg, kwamen een kijkje nemen bij de Bisschopsmolen. Zij wilden kijken hoe dit was opgezet, ter inspiratie

voor de op te zetten bakkerij op de Corisberg. Op dat moment was ik cursus aan het geven en ze sloten even aan. Zo ontstond het contact. Toen de plannen op de Corisberg meer vorm kregen vroegen ze of de functie van bakker op de Corisberg niks voor mij was. Ik heb toen eerst een paar dagen meegedraaid. Het werken met mensen met een verstandelijke beperking was namelijk nieuw voor mij. Ik wilde wel kijken of dat paste. Maar het beviel heel goed en ben niet meer weggegaan."

Bij de bakkerij werken dagelijks minimaal 6 en maximaal 10 cliënten. Dat zijn mensen die op de Corisberg wonen, maar

ook mensen die ergens anders wonen en alleen komen werken. De leeftijd varieert van 18 tot 58 jaar. We noemen ze nu cliënten, maar Rick noemt ze eigenlijk de 'bakkers'. "De bakkers die eenmaal werken op de bakkerij willen er meestal niet meer weg. Het is werk dat voldoening geeft. Na de voorbereidingen gaat het product in de oven en dan is er snel resultaat. Dat werkt belonend", zegt Rick.

Rick: "Het is ook niet zo dat ik al het werk doe en de cliënten maar een beetje helpen. Het is precies andersom. De cliënten doen het werk en ik ondersteun ze daar bij. En ze ondersteunen elkaar. De een slaat het deeg plat en vouwt het dicht, de ander rolt het op en legt het op de bakplaat. Ik vind dat heel belangrijk. Het gaat hier om de ontwikkeling van mensen. Dat staat voorop. Niet de bakkerij als onderneming. Maar we hebben niet te klagen, want de bakkerij is winstgevend. Daarmee kunnen we ook weer nieuw materiaal en apparatuur aanschaffen als dat nodig is."

Rick rondt over twee maanden de opleiding 'Maatschappelijke zorg Gehandicaptenzorg' aan de Leeuwenborgh in Sittard af. "Ja, bij de zorg ligt echt mijn hart heb ik de laatste jaren ervaren. Ik vraag de cliënten aan het einde van de dag altijd of ze een leuke dag hebben gehad. Want dat is waar het om draait!"

Academie voor Zelfstandigheid

LOCATIE VAN DESEIZOENEN, ELIVAGAR IN ROGDEL, NAM HET INITIATIEF OM DE EERSTE ACADEMIE VOOR ZELFSTANDIGHEID IN HET ZUIDEN VAN HET LAND TE OPENEN. DE ACADEMIE VOOR ZELFSTANDIGHEID IS EEN PLEK WAAR MENSEN MET EEN VERSTANDELIJKE BEPERKING DE GELEGENHEID KRIJGEN OM HUN ZELFSTANDIGHEID OP WOON- OF WERKGEBIED TE LATEN GROEIEN.

Anita Manders (teamcoördinator van Elivagar) en Nic Krekels (locatiemanager van Elivagar) zagen kansen in het initiatief. Nic: "We vinden het belangrijk dat mensen zelfredzaam kunnen zijn. Op onze locatie Elivagar zijn we daar doorlopend mee bezig. We denken in mogelijkheden en niet in beperkingen. Met die beperkingen heeft onze doelgroep al genoeg te maken." Anita vult aan: "De academie geeft onze cliënten, maar ook andere mensen met een hulpvraag, de kans om praktische vaardigheden te leren die van pas komen in het werk of het dagelijks leven. Zo kunnen mensen steeds meer regie over hun eigen leven krijgen en dat levert zelfvertrouwen en geluk op."

De Academie voor Zelfstandigheid is oorspronkelijk een initiatief van Bureau INVRA (methode Op Eigen Benen), d.o.b. foundation en stichting Epkis (emancipatie en participatie van kwetsbare groepen in de samenleving). Inmiddels is er op zo'n 30 plaatsen in Nederland een Academie voor Zelfstandigheid. En ze hebben succes. Een onafhankelijk onderzoek heeft aangetoond dat mensen na een opleiding van de Academie voor Zelfstandigheid een hogere eigenwaarde hebben ontwikkeld en competenties hebben verkregen om zelfstandiger te kunnen wonen en/of werken. Dit is ook van belang voor duurzame participatie in de samenleving en op de arbeidsmarkt.

Remco Haldermans, begeleider bij Elivagar, gaat de deelnemers aan de Academie voor Zelfstandigheid in het Zuiden begeleiden. "Door middel van korte leerprogramma's kunnen deelnemers certificaten halen rondom wonen, werken en vrijetijdsbesteding. Er zijn allerlei leerprogramma's beschikbaar binnen de academie voor zelfstandigheid, denk bijvoorbeeld aan gezonde leefstijl, koken, schoonmaken, rekenen en geld, taalvaardigheden, klok kijken, bellen, reizen, sociale vaardigheden, weerbaarheid en nog veel meer.

Het programma gaat uit van wat studenten zelf willen bereiken. Belangrijk daarbij is de nadrukkelijke aandacht voor de overdracht van het geleerde naar de praktijk en het betrekken van personen uit de omgeving van de student", vertelt Remco enthousiast.

INFO

Deze eerste academie in het Zuiden gaat van start in Rogdel en in Eindhoven (waar ook een locatie van DeSeizoenen gevestigd is). De Academie voor Zelfstandigheid richt zich voornamelijk op mensen met een verstandelijke beperking, maar is er voor iedereen die meer zelfredzaam wil worden. Wilt u meer informatie over deze Academie voor Zelfstandigheid?

Bel dan met Anita Manders of Nic Krekels via 0475-390520. Of kijk op de website zelfstandigzijn.nl voor algemene informatie over de Academie voor Zelfstandigheid.

WESLEY IS 26 JAAR EN WOONT AL 7 JAREN IN HET VOERMANSHUIS, ONDERDEEL VAN DESEIZOENEN IN EINDHOVEN. VEEL CLIËNTEN VAN DE LOCATIE IN EINDHOVEN WERKEN OP DE GENNEPER HOEVE. ZO OOK WESLEY. MAAR HIJ HEEFT SINDE KORT NOG EEN BAAN VOOR EEN DAG IN DE WEEK: BIJ STICHTING WERELDHUIS IN EINDHOVEN.

Van klant naar werknemer

Stichting Wereldhuis is een kringloopwarenhuis. Wesley kwam er al regelmatig, want hij is dol op speelgoed. Hij weet er ook veel van. En dat werd gezien. Dus toen Wesley vroeg of hij bij de winkel mocht komen werken, werd hij van harte welkom geheten. Wesley: "Ik vond het wel gaaf dat ik bij de winkel mocht komen werken.

Van klant naar werknemer," roept hij. Waarmee hij meteen de kop voor dit artikel verzonnen heeft.

"Ik heb het heel goed naar mijn zin bij het Wereldhuis," vertelt Wesley. "De tijd vliegt voorbij en voor je het weet is het vijf uur." Dat hij heel content is met zijn baan blijkt wel uit het feit dat Wesley op de 2e dag dat hij er ging werken koekjes mee nam om te laten zien hoe blij hij was dat hij mag werken bij het Wereldhuis.

Petra Smetsers, begeleider van Wesley bij Stichting Wereldhuis: "Bij Stichting Wereldhuis werken 73 vrijwilligers, mensen die dagbesteding doen en jongeren die via Jeugdzorg worden geplaatst. Het personeel is dus heel divers van leeftijd, van 18 tot 73 jaar. Het Wereldhuis is gevestigd in een oude school. Elk voormalig klaslokaal is nu een aparte winkel. Een van die lokalen is de aparte afdeling met speelgoed, waar Wesley met veel plezier werkt."

Wesley vertelt wat hij precies doet: "Mensen leveren spullen in bij de winkel. Daarna moet gekeken worden of alles compleet is en of er niks kapot is. Dan worden de spullen in de schappen gezet en moet alles netjes gehouden worden. En ik geef mensen advies."

Begeleider van DeSeizoenen, Kimberly Mauriks, vertelt: "Wesley weet heel veel van spelletjes, Lego, computerspellen en de nieuwste films. En hij heeft oog voor detail. Dus hij kan ook echt goed advies geven."

Elke donderdag springt Wesley op zijn fiets om naar het Wereldhuis te fietsen. Een tochtje van ongeveer 5 minuten. "Ik verheug me op die donderdag. Dan is het elke keer weer een verrassing wat voor nieuwe spullen er zijn gebracht. Want in het weekend, en na Koningsdag, komen mensen de meeste spullen brengen." Het favoriete speelgoed van Wesley is Lego. Daar speelt hij zelf ook nog veel mee. Er staat van alles op zijn kamer. En regelmatig koopt hij ook nog wat nieuws in de winkel. Het Wereldhuis is zijn klant dus niet verloren! Als ik vraag of Wesley nog iets wil vertellen aan de lezers zegt hij: "Kom naar het Wereldhuis!"

Bronlaak 70 jaar!

Bronlaak wordt op 23 oktober 2018 70 jaar oud! Een mijlpaal om bij stil te staan. Ook een moment om anderen Bronlaak mee te laten beleven. Daarom zet Bronlaak op 2e Pinksterdag, 21 mei 2018, haar deuren open. Iedereen is dan welkom om te ervaren hoe Bronlaak, ondanks haar leeftijd, een woon- werkgemeenschap is die helemaal van deze tijd is. De geschiedenis van Bronlaak werd al opgetekend in het boek dat ter ere van het 50 jarig jubileum werd uitgegeven in 1998. Een mooi naslagwerk voor dit artikel.

Bronlaak ligt in het natuurgebied de Groote Slink. Voor de geschiedenis van Bronlaak zijn de gebroeders Adam en Jan-Berend Roelvink van groot belang geweest. Deze vermogende bankiers kochten het gebied in de Peel en bouwden woningen voor de arbeiders, maar ook een villa. Die villa noemen we nu het Grote Huis, waarin de kantoren van de ondersteunende diensten en het dorpscafé gevestigd zijn. Daarnaast lieten ze het gebied rondom de villa aanleggen door een landschapsarchitect, Leonard Springer, waardoor een prachtig natuurpark ontstond.

Willy Roelvink, de dochter van Adam Roelvink en zijn vrouw Christine, is de volgende belangrijke persoon voor Bronlaak. Willy werd gegrepen door de antroposofie toen ze Rudolf Steiner in Parijs hoorde spreken. Ze werd zijn leerlinge. In 1947 stelde zij het landhuis ter beschikking aan de initiatiefnemers van Bronlaak. Ze wilde het nalaten aan een antroposofisch doel. Die initiatiefnemers van Bronlaak waren Albertine en Simon Antonides.

Er was in die tijd een antroposofische zorgorganisatie voor kinderen met een verstandelijke beperking, het Zonnehuis in Zeist. Daar deden de Antonidessen ervaring op. Tot zij beseften dat er geen plek bestond met een antroposofische zorgvisie voor die kinderen als zij groter werden. Dat werd hun toekomstig doel: een dergelijke plek vormgeven. En alsof het zo moest zijn kwamen zij in contact met Willy Roelvink. En zo ontstond Bronlaak!

En ja, waar komt die naam Bronlaak nu vandaan? Bronlaak komt van Brunnenlaach, de bron van koning Laach (Lac in de Nederlands vertaling) in de Parcivalsage van Wolfram von Eschenbach.

Maar kort na de Duitse bezetting vonden de oprichters van Bronlaak het niet verstandig om een Duitse naam te kiezen. Dus werd Brunnenlaach vernederlandst naar Bronlaak.

Bronlaak kende door de jaren heen vele pieken en dalen. Maar is 70 jaar later een prachtige zorgorganisatie voor volwassenen met een verstandelijke beperking waar nog steeds gewerkt wordt vanuit een antroposofische mensvisie. Een hechte gemeenschap, een dorp binnen de gemeente Sint Anthonis. De bewoners en medewerkers laten u er graag kennis mee maken tijdens de Open Dag op 2^e Pinksterdag 21 mei van 10.00-16.00uur. U bent van harte welkom!

Bent u geïnteresseerd in de hele geschiedenis van Bronlaak, dan raden we u aan het boek te lezen, te verkrijgen in de winkel op Bronlaak.

INFO

Bronlaak

De rol van huisdieren

Op de Groote Modderkolk in Loenen, een locatie van Verdandi, wonen in de boerderij 10 mensen met een verstandelijke beperking. En de poes Bo, die een ondersteunende rol heeft in het huis. Want de bewoners worden er blij en rustig van.

Huispoes Bo is er nog niet zo heel lang. Maar ze had een voorganger, Simba. Helaas raakte Simba vermist. Elja Mulder, begeleider op de Groote Modderkolk, vertelt "Eigenlijk wilden we na de vermissing van Simba niet halsoverkop weer een andere poes in huis halen. Laat het maar even zo, dachten we. Maar de bewoners bleven bezig over het onderwerp 'poes'. Mijn man werkt bij de Welkoop in de buurt. Daar woonde een poes in de winkel die ook graag de klanten begroette. Helaas kon deze poes daar niet blijven, onder andere in verband met het alarmsysteem. Dus toen ik thuis sprak over een eventuele nieuwe poes voor ons woonhuis zagen we een kans om deze poes een mooi nieuw thuis te geven. En zo kwam Bo in huis".

Bo was dus al gewend aan veel mensen om haar heen. "Toch moest ze in het begin wel even wennen, vertelt Elja. "Sinds kort mag de poes ook naar buiten. Dan kan ze even de drukte ontvluchten. Hoewel ze overdag ook voor een groot deel het rijk alleen heeft als de bewoners aan het werk zijn."

Elja: "Bo is echt een verbindende factor in de groep. Als de bewoners na hun werk het huis in komen, dan kijken ze altijd als eerste waar Bo is. Ze moet dan even geknuffeld worden. En als een bewoner boos is of gespannen, dan kan Bo een rol spelen. Het aaien van een kat werkt ontspannend." Een van de bewoners die dol is op Bo is, is Rutger. Wanneer we Rutger vragen wat hij van Bo vindt, begint hij te stralen! "Bo is leuk, lief en mooi. En ik aai haar graag", vertelt Rutger. Elja: "En toen Rutger pasgeleden niet wist wat hij moest knutselen werd

Bo als inspiratie genomen. Hij knutselde toen een mooie poes." Rutger beaamt dat met een grote grijns op zijn gezicht.

Ook de hond van locatiemanager Sascha Dolleman is vaak op de Groote Modderkolk. Ze zit dan voornamelijk op kantoor, maar de bewoners vinden Lena, want zo heet de hond, ook heel leuk. "Bewoner Roel bijvoorbeeld gaat Sascha regelmatig vragen of hij Lena mag uitlaten", vertelt Elja.

Ook Rutger vindt Lena leuk. "Op de Groote Modderkolk zijn natuurlijk nog veel meer dieren, maar een huisdier heeft toch weer een andere rol. Eerst waren er ook vogels in huis, maar die speelden toch minder een verbindende rol dan de poes in huis."

De bewoners leren ook om de poes te verzorgen. "Om de beurt maken ze de kattenbak schoon. Nu Bo ook naar buiten kan hoeft dat niet meer zo vaak. Het voer hebben we inmiddels achter slot en grendel gezet, want iedereen wilde Bo doorlopend brokjes geven", vertelt Elja lachend.

FOTO

Rutger gaat graag met Bo op de foto. Helaas is Bo aan haar ronde buiten bezig op het moment dat de fotograaf er is. Daarom ging Rutger op de foto met Lena. Voor uw beeldvorming: Bo is zwart en heeft een wit vlekje op de borst en ze is ongeveer 6 jaar oud.

EEN TIJDELIJKE

verhuizing

Op Overkempe staat het Zuster Smoldershuis. Dit huis wordt verdeeld in 3 woongroepen: Boerderijkant, Waterkant en Vijverkant. Het huis was aan vernieuwing toe. Een renovatieplan werd gemaakt. Maar waar laat je de groep van 18 bewoners tijdens zo'n ingrijpende verbouwing? Een deel van de bewoners (de Vijverkant) kon op Overkempe blijven omdat hun deel van de woning (een uitbreiding) al klaar was. De rest vond een plek op de Stevenskamp in Heeten.

In januari verhuisden de bewoners van de Boerderijkant en de Waterkant naar een woning op de Stevenskamp in Heeten, zo'n 15 minuten van Overkempe vandaan. De Stevenskamp is een zorgorganisatie voor oudere mensen. De woning stond vrij, omdat daar verbouwingsplannen voor waren. "Maar de uitvoering van die plannen startte nog niet meteen en daarom was de woning beschikbaar voor ons", vertelt Annemarijn Schutten, begeleider in de Boerderijkant.

Annemarijn: "Het was natuurlijk een hele verhuizing. De mensen uit het Zuster Smoldershuis zijn over het algemeen wat ernstiger verstandelijk beperkt. Bovendien is een groot deel van de bewoners rolstoelgebruiker. De verhuizing moest dus goed voorbereid worden. Het is best ingrijpend om je vertrouwde plek achter te moeten laten. We wilden de bewoners, maar ook de ouders of vertegenwoordigers zoveel mogelijk geruststellen. Elke bewoner heeft de eigen spulletjes mee en de verdeling van slaapkamers hebben we zoveel mogelijk hetzelfde gehouden als op Overkempe. En uiteraard zijn alle bekende en vertrouwde begeleiders ook gewoon mee gegaan". "We zitten hier aan de rand van het terrein van de Stevenskamp. We kijken dus mooi uit over de landerijen. We kunnen er ook prima wandelen, maar er zijn veel minder dieren en Overkempe is toch net wat mooier", lacht Annemarijn. "We verheugen ons er dus wel op om weer terug te gaan, maar voor nu is dit een prima oplossing".

Het dagelijkse werk voor de bewoners is ook mee verhuisd naar Heeten. Annemarijn: "Het ritme van de dag is zoveel mogelijk hetzelfde gebleven. We starten met de dagopening en daarna gaat iedereen aan het werk in de belevingsgerichte werkplaats die Midgard heet. Het woonhuis is dan even werkplaats waar de zintuigen zoveel mogelijk geprikkeld worden. Er is ruimte voor muziek, verhalen, maar ook het maken van papierslingers en het bakken van koekjes. De therapeuten, bijvoorbeeld voor muziek of euritmie, komen ook gewoon langs op de Stevenskamp."

Op Overkempe worden het hele jaar door allerlei activiteiten georganiseerd. "We gaan zoveel mogelijk met de bewoners naar Overkempe toe als ze dat willen", zegt Annemarijn. "We missen de hechte gemeenschap wel. En zij missen ons ook. Tijdens Carnaval werden we bijvoorbeeld met heel veel warmte ontvangen, toen we onverwacht toch Carnaval mee kwamen vieren."

Bewoner Natasja woont al lang in het Zusters Smoldershuis, maar is tevreden over haar tijdelijke plek: "Ik vind het leuk hier en de kamer is fijn. Maar ik vind het ook wel fijn om weer terug te gaan." Op de kamer van Natasja hangen de vertrouwde familiefoto's met haar nichtjes en broers.

Annemarijn: "We worden elke twee weken op de hoogte gehouden van de vorderingen van de verbouwing. En natuurlijk kunnen we ook onze input geven. Kleurgebruik is bijvoorbeeld belangrijk in de huizen. Daar wordt dus ook echt over nagedacht. Ergens in de zomer, waarschijnlijk in juli, we terug. En natuurlijk vieren we dan een feestje!"

Vierkant

ACHTER ONZE FILOSOFIE

INTERVIEW MET NICO LOPPERSUM ÉÉN VAN DE VRIJWILLIGERS

Midden in de idyllische omgeving van Loenen (Veluwe) ligt Open Erf de Groote Modderkolk. Op dit erf is een beheerkantoor van Natuurmonumenten gevestigd en een locatie van DeSeizoenen: Verdandi. Op het terrein wonen 10 mensen met een verstandelijke beperking. Samen met mensen die dagbesteding doen op de Groote Modderkolk zorgen ze onder andere voor de dieren op de boerderij. Maar dat doen ze niet alleen. In het weekend krijgen ze hulp van een groep van 7 veevoeder-vrijwilligers. Magazine Vier spreekt met Nico Loppersum, een van de vrijwilligers.

Nico is 3 jaar geleden begonnen als vrijwilliger op de Groote Modderkolk. "Natuurmonumenten deed een oproep voor vrijwilligers die in het weekend de dieren wilden voeren. Ik wilde al langer een keer vrijwilligerswerk gaan doen en dit leek me wel wat. En ik doe het met heel veel plezier. We maken met de 7 vrijwilligers een schema voor de vrijdagmiddag tot en met de zondagavond. Samen met de bewoners op de Groote Modderkolk voeren we dan de dieren."

Die dieren op de Groote Modderkolk zijn de koeien, het paard Sandy, schapen, geiten en kippen. Nico: "Als ik dienst heb dan ga ik eerst vragen welke bewoners mee willen helpen. Vaak zijn dat wel dezelfde personen. Ze helpen ook echt met veel plezier. Ze zijn enthousiast en blij. Ieder op z'n eigen manier. De een is heel rustig, de ander vraagt je de oren van het hoofd. En als we klaar zijn met voeren, dan drinken we samen koffie."

"Ik had niet echt wat met antroposofie voordat ik begon met het vrijwilligerswerk. Maar ik zie wel wat het doet. De manier van werken is heel tof. Alles gaat op een positieve manier. Het gaat er heel gemoedelijk aan toe. Dat hoor ik ook van anderen die komen kijken op de Groote Modderkolk. Je ziet dat deze manier van omgaan met mensen werkt, vertelt Nico."

"Van mei tot ongeveer oktober staan de koeien op de wei. Dan ligt ons vrijwilligerswerk stil. De andere dieren worden dan door de bewoners zelf gevoerd. En eigenlijk vind ik het dan wel een beetje te rustig in die periode", vertelt Nico. "Ik kom dan tussendoor toch wel eens langs bij de Groote Modderkolk. Er wordt vaak van alles georganiseerd. En als vrijwilliger worden we dan ook uitgenodigd. Maar ik ben altijd blij als het voeder-seizoen weer begint. Het geeft me zoveel voldoening dit werk!"

DeSeizoenen